

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΕΡΩΠΟΥ
ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 Φεβρουαρίου 2013

Κυριακή 17^η Μαΐθαιου (Της Χαναναίας)

*Θεοδώρου μετ'αλομάρτυρος του Τήρωνος, Μαρίας αδελφής του αποστόλου Φιλίππου,
Μαρκιανού και Πουλχερίας των ευσεβών βασιλέων, Θεοσπύριου δούλου,
Θεοδώρου νεομάρτυρος του Βυζαντίου εν Μυτιλήνῃ.*

Ἔτος δον Τεύχος 239

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1. Δευτέρα 18 Φεβρουαρίου **5 μ.μ.** Ιερό Ευχέλαιο και εν συνεχεία ομιλία από τον Πανοσιολογιώτατο Αρχ. π. Νεκτάριο Μουλατσιώτη.
2. Τρίτη 19 Φεβρουαρίου **7 – 9:30 μ.μ.** Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία. Αγίας Φιλοθέης της Αθηναίας.
5:30 μ.μ. Ιερά Παράκληση στην Αγία Φιλοθέη. Απογευματινό κήρυγμα.
3. Σάββατο 23 Φεβρουαρίου **7-9:30 π.μ.** Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία. Αγίου Πολυκάρπου Σμύρνης. Θα τεθεί σε προσκύνηση μεγάλη εικόνα του Αγίου που φυλάσσεται στο Ναό μας.
4. **Κυριακή 24 Φεβρουαρίου 6 μ.μ. Πολιτιστική εκδήλωση «Τσάι» στο πνευματικό κέντρο της ενορίας μας.**

«Ω, γύναι, μεγάλη σου η πίστις!
Γενηθήτω σοι ως θέλεις»

Μία «ανατροπή» του τρίτου αιτήματος της Κυριακής προσευχής καταγράφει το σημερινό περιστατικό της συνάντησης του Κυρίου με τη Χαναναία γυναίκα. Αντί να γίνεται το θέλημα του Θεού στη ζωή του ανθρώπου – ό,τι ακριβώς μας δίδαξε ο Κύριος να ζητάμε στην προσευχή μας: «γενηθήτω το θέλημά Σου» - γίνεται το θέλημα του ανθρώπου από τον Θεό: «γενηθήτω σοι ως θέλεις». Κι είναι το περιστατικό επίσης που καταγράφει τη μία από τις δύο περιπτώσεις, κατά τις οποίες ο Κύριος επαίνεσε την πίστη των ανθρώπων – και στις δύο με πρόσωπα εκτός του Ισραήλ και με πρόβλημα που δεν ήταν άμεσα δικό τους (τον Ρωμαίο εκατόνταρχο που παρακαλούσε για τον δούλο του, τη Χαναναία σήμερα που παρακαλούσε για τη δαιμονισμένη κόρη της) – και πραγματοποίησε αυτό που ζητούσαν: «Μεγάλη σου η πίστις!

Γεννηθήτω σοι ως θέλεις». Πώς εξηγείται τούτο;

Καταρχάς, θα πρέπει να σημειώσουμε ότι στην προκειμένη περίπτωση ο Κύριος δεν επικαλείται τον Θεό Πατέρα Του για την εκπλήρωση του αιτήματος του ανθρώπου ούτε παραπέμπει κάπου αλλού. Ο Ίδιος με το αρχικό Του θέλημα ως Θεός που είναι, επιτάσσει το γεγονός. Κι είναι σαν να βρισκόμαστε στην αρχή της Δημιουργίας του κόσμου, όταν ως άσαρκος Υιός και Λόγος του Θεού, από κοινού βεβαίως με τα άλλα πρόσωπα της Αγίας Τριάδος, έδινε την παρόμοια εντολή: «γεννηθήτω...». Και όπως τότε το αποτέλεσμα του λόγου Του ήταν η δημιουργία: «και εγένετο...», έτσι κι εδώ ο λόγος Του, το «γεννηθήτω σοι», φέρνει αμέσως την ίαση της κόρης της γυναίκας: «Και ιάθη η θυγάτηρ αυτής από της ώρας εκείνης».

Η ικανοποίηση του θελήματος της γυναίκας από τον Κύριο – η «ανατροπή» του «γεννηθήτω το θέλημά Σου» - φαίνεται ως «ήττα» του Κυρίου. Η γυναίκα νίκησε τον Κύριο και πήρε το έλεός Του γι' αυτήν και την κόρη της. Πρόκειται για τις «ήττες» του Θεού εκ μέρους του ανθρώπου, οι οποίες αποτελούν τη χαρά Του και την επιδίωξη Του. Δεν υπάρχει ίσως μεγαλύτερη ευφροσύνη για τον Κύριο να βλέπει τα δημιουργήματά Του να «παλεύουν» μ' Αυτόν και να φθάνουν στο σημείο να Τον κάμπτουν. Κι αιτία γι' αυτό βεβαίως είναι, όπως όλοι καταλαβαίνουμε, η αγάπη του Κυρίου απέναντί μας. Με την πρώτη αντίστασή Του στα αιτήματά μας προκαλεί τη φανέρωση του αληθινού περιεχομένου της καρδιάς μας, αν δηλαδή αυτό που ζητάμε είναι όντως αυτό που μας διακατέχει, αν συνιστά πράγματι τον πόνο μας. Κι όταν βλέπει την επιμονή μας, όταν βλέπει ότι μπροστά σ' αυτό που ζητάμε κάνουμε πέρα σιδηρή «κουρελιάζει» τον εγωισμό μας, όταν βλέπει ότι έχουμε εξαρτήσει όλη την ύπαρξή μας από Εκείνον, τότε να, υπακούει σε εμάς και τροποποιεί το θέλημά Του.

Έτσι δεν έγινε και με την περίπτωση του Ιακώβ – κάτι που ήδη έχει επισημανθεί από τους ερμηνευτές της Εκκλησίας μας - όταν έφυγε από το σπίτι του, φοβούμενος την οργή του αδελφού του Ησαύ, λόγω της κλοπής των πρωτοτοκίων; Στην πορεία του προς τον θείο του, καθώς ξάπλωσε κάπου να κοιμηθεί, δεν μας λέει η Παλαιά Διαθήκη ότι όλη τη νύκτα «άλαψε» με τον άγγελο του Κυρίου, τον ίδιο τον Θεό, και στο τέλος Τον «νίκησε»; Και η «ήττα» του Κυρίου Τον έκανε να δώσει στον Ιακώβ το όνομα του «Ισραήλ», του ισχυρού, αυτού που νίκησε και τον Θεό. Αλλά επίσης, για να θυμηθούμε και αυτό από πολλές άλλες ακόμη περιπτώσεις, το ίδιο δεν έγινε και όταν απεστάλη ο προφήτης Ιωνάς να κηρύξει μετάνοια στους ειδωλολάτρες Νινευίτες; Είχε αποφασίσει την εξολόθρευσή τους λόγω των αμαρτιών τους. Κι όμως, με τη μετάνοια που επέδειξαν μετά το κήρυγμα του προφήτη, ο Κύριος κάμφθηκε, άλλαξε την απόφασή Του, «νικήθηκε».

Στην προκειμένη περίπτωση με τη Χανααία τα πράγματα παρουσιάζονται πολύ καθαρά: ο Κύριος «υποκρίνεται», παίζει το ρόλο ενός εθνικιστή Ιουδαίου, και παρουσιάζεται σκληρός, χωρίς να δίνει καμία σημασία στη γυναίκα. Κι όχι μόνο δεν της δίνει σημασία, αλλά στη συνέχεια και την προσβάλλει, χαρακτηρίζοντάς την «κυνάριον», σκυλί του σπιτιού. Με διπλό σκοπό: αφενός, όπως φαίνεται έπειτα, να διδάξει τους μαθητές Του, οι οποίοι και αυτοί ήταν εθνικιστές, δηλαδή με απολυτοποίηση του δικού τους έθνους και περιφρόνηση των άλλων εθνών, αφετέρου να οδηγήσει τη Χανααία, μέσω της συνεχούς αρνήσεώς Του, στο σημείο να αποκαλυφθεί η μεγάλη της πίστη. Και ο Κύριος, ο Οποίος ως καρδιον γνώστης έβλεπε το διαρκές ανέβασμα της πίστεως της γυναίκας, την επιμονή της, την ταπεινώσή της, ξεσπάει σε εγκωμιασμό προς αυτήν: «Γυναίκα, είναι μεγάλη η πίστη σου!»

Ποια στοιχεία συνθέτουν τη μεγάλη πίστη της γυναίκας; Τι μας αποκαλύπτει το όλο περιστατικό; (1) Η γυναίκα «εξήλθε από των ορίων αυτής». Η Χανααία, μία

ειδωλολάτριάς της, δηλαδή αλλά καλοπροαίρετη, μόλις ακούει ότι ο Κύριος προσεγγίζει τα όρια της περιοχής της, εξέρχεται από αυτά για να Τον συναντήσει. Κάνει αυτό που έκανε και ο Ίδιος ο Κύριος, ο Οποίος και Αυτός «εξήλθε εις τα μέρη Τύρου και Σιδώνος». Με άλλα λόγια η συνάντηση του Θεού και του ανθρώπου προϋποθέτει την έξοδο και των δύο: ο Θεός εξέρχεται, «κενώνει Εαυτόν» – ο Κύριος βγαίνει έξω από τα όρια που επιτρεπόταν για έναν Ιουδαίο, όπως βγήκε και από τα όρια που «επιτρεπόταν» για τον Θεό, δηλαδή να έλθει στον κόσμο – η γυναίκα βγαίνει να συναντήσει έναν Ιουδαίο, μολοντί ειδωλολάτριάς. Σαν την περίπτωση με τον Ζακχαίο: και ο Ζακχαίος έκανε κάτι που δεν επιτρεπόταν για τη θέση του, δηλαδή να ανέβει σε ένα δένδρο. Κι η πίστη της αυτή να πλησιάσει τον Χριστό συμπληρώνεται με την κραυγή της να την ελεήσει ο Κύριος: «Ελέησόν με Κύριε, υιέ Δαυίδ». (2) Η Χανααναία επιμένει. Η πίστη της είναι αποφασιστική: την καίει το πρόβλημα του παιδιού της. Όχι μόνο δεν κάμπτεται από την περιφρόνηση του Κυρίου και τα προσβλητικά Του λόγια, αλλά αντιθέτως γίνεται περισσότερο «επιθετική»: ενώ ακολουθούσε τον Κύριο και κραύγαζε, στη συνέχεια έρχεται μπροστά Του και με βαθύ σεβασμό, προσκυνώντας Τον, επιμένει στο αίτημά της. Η πίστη της λοιπόν μεγαλώνει με την επιμονή της. (3) Ο Κύριος, είπαμε, την περιφρονεί στην αρχή – ήλθα μόνον για τα «απολωλότα οίκου Ισραήλ» - και έπειτα την προσβάλλει – «δεν είναι καλό να πάρω το ψωμί των παιδιών και να το ρίξω στα σκυλιά». Κι όμως η Χανααναία όχι μόνον δεν προσβάλλεται, αλλά επιτείνει ακόμη περισσότερο την προσβολή: όχι το ψωμί, αλλά τα ψίχουλα τουλάχιστον ας πάρω. Η πίστη της, κοσμημένη με την επιμονή της, γίνεται έκλαμπρη με την ταπεινώσή της. Κι αυτό ήταν που ήθελε ο Κύριος. Για τον Κύριο, το σημείο που ο άνθρωπος έχει τη μεγάλη πίστη, εκείνη που Τον κάνει να υπακούει ο Ίδιος στον άνθρωπο, είναι ακριβώς η μεγάλη του ταπεινώση. Διότι προφανώς συνιστά το έδαφος για να μπορεί να έλθει στον άνθρωπο η χάρη του Θεού και να λειτουργεί ο άνθρωπος σαν τον Θεό. «Ταπεινοίς ο Θεός δίδωσι χάριν». (4) Κι ένα στοιχείο της μεγάλης αυτής πίστεως της γυναίκας, που μάλλον έκανε τον Κύριο να συγκινηθεί ιδιαίτερα, ήταν ότι βίωνε το πρόβλημα του παιδιού της σαν προσωπικό της πρόβλημα. «Ισοπέδωσε» τον εαυτό της, έκανε τα πάντα, διότι πήρε πάνω της τον πόνο του παιδιού της. «Ελέησε εμένα, Κύριε» κραυγάζει. Όχι το παιδί μου, εμένα. Ό,τι έκανε ο ίδιος ο Θεός, ο Οποίος πήρε επάνω Του τις δικές μας αμαρτίες και τις έκανε δικές Του, κατά τον ίδιο σχεδόν τρόπο και εδώ: η γυναίκα νιώθει υπεύθυνη για την κατάντια της κόρης της. Κι αυτό σημαίνει: τότε ο άνθρωπος δείχνει την πραγματική και μεγάλη του πίστη στον Θεό, όταν και επιμένει βεβαίως, και ταπεινώνεται, αλλά και αγαπά σωστά, προσλαμβάνοντας τους άλλους μέσα στον δικό του εαυτό. «Αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν».

Η Χανααναία - Ιούστα στο όνομα, κατά κάποια εκκλησιαστικά κείμενα - έκρινε την πίστη του Ισραήλ με τη μεγάλη της πίστη, αλλά κρίνει και τη δική μας των Χριστιανών, ενόψει μάλιστα της εισόδου μας στο ευλογημένο Τριώδιο. Διότι και εμείς πολλές φορές ενώπιον των προβλημάτων μας, ατομικών, οικογενειακών, κοινωνικών ακόμη, λιποψυχούμε, ολιγοπιστούμε, τα βάζουμε και με τον Θεό, που δεν μας ακούει και δεν μας βλέπει. Ο φόβος και η ανασφάλεια συχνά μας καταβάλλουν. Κι αυτό δείχνει ακριβώς το έλλειμμα της πίστεώς μας. Ο Κύριος όμως περιμένει και από εμάς ό,τι περιμένε από τη Χανααναία: την ενεργοποίηση της μεγάλης πίστεως, να δει δηλαδή την ουσιαστική πίστη μας με την επιμονή μας, την ταπεινώσή μας, την αγάπη μας. Τότε μας δίνει τη χάρη να γινόμαστε και εμείς παντοδύναμοι: ό,τι ζητάμε να

γίνεται. Συνήθως όμως εμείς θέλουμε τα μεγάλα: τη χάρη του Θεού και τις δωρεές Του, αλλά με τον λιγότερο κόπο. Αυτό όμως είναι η υποκρισία και ο εγωισμός μας.

Του Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Δορμπαράκη

Θεόδωρος ο Βυζάντιος

Ο **Θεόδωρος ο Βυζάντιος** ή *Θεόδωρος ο νέος*, αποτελεί Άγιο της [Ορθόδοξης Εκκλησίας](#), όπου έζησε, έδρασε και μαρτύρησε το 18ο αιώνα, στην περιοχή του Βυζαντίου, της Χίου και της Μυτιλήνης.

Γεννήθηκε στο Νεοχώρι Βυζαντίου, επί Βασιλείας Μαχμούτ, από ευσεβείς χριστιανούς γονείς. Τον Χατζή Αναστάσιο και τη Σμαραγδή. Από μικρή ηλικία αφοσιώθηκε στα ιερά γράμματα και επιδόθηκε στην τέχνη της ζωγραφικής.

Υπηρέτησε μάλιστα κοντά σε ένα ζωγράφο στην αυλή του Σουλτάνου. Έτσι περιέπεσε σε ηδονές και τελικά αλλαξοπίστησε. Ύστερα από τρία χρόνια, στο παλάτι έπεσε πανώλη και ο ίδιος μετανωμένος έφυγε κρυφά για τη Χίο, όπου χειραγωγήθηκε από κάποιο ντόπιο κληρικό. Αφού

προετοιμάστηκε καλά και μετέλαβε των αχράντων μυστηρίων, μαζί με τον πνευματικό του κινήθηκαν προς τη Μυτιλήνη, όπου και παρουσιάστηκε ενώπιον του κριτή ομολογώντας την πίστη του.

Ο κριτής διέταξε αμέσως τη σύλληψη και μαστίγωσή του. Εν συνέχεια τον υπέβαλλαν σε μία σειρά από μαρτύρια, όπου και τα υπέμεινε, μην αλλάζοντας την πίστη του.

Τελικά απαγχονίστηκε στις [17 Φεβρουαρίου](#) του 1795 στη Μυτιλήνη, οπότε και τιμάται η μνήμη του. Τρεις ημέρες αργότερα οι κάτοικοι περισυνέλεξαν το λείψανό του και το κήδευσαν στο ναό της Παναγίας της Χρυσομαλλούσης. Σήμερα τιμάται ως πολιούχος Άγιος της Μυτιλήνης.

Λόγια σύγχρονων γερόντων

Να χαίρεσθε όσα μας περιβάλλουν. Όλα μας διδάσκουν και μας οδηγούν στον Θεό. Όλα γύρω μας είναι σταλαγματιές της αγάπης του Θεού. Και τα έμψυχα και τα άψυχα και τα φυτά και τα ζώα και τα πουλιά και τα βουνά και η θάλασσα και το ηλιοβασίλεμα και ο έναστρος ουρανός. Είναι οι μικρές αγάπες, μέσα απ' τις οποίες φθάνομε στη μεγάλη Αγάπη, τον Χριστό. Τα λουλούδια, για παράδειγμα, έχουν τη χάρη τους, μας διδάσκουν με το άρωμά τους, με το μεγαλείο τους. Μας μιλούν για την αγάπη του Θεού. Σκορπούν το άρωμά τους, την ομορφιά τους σε αμαρτωλούς και δικαίους. Για να γίνει κανείς χριστιανός, πρέπει να έχει ποιητική ψυχή, πρέπει να γίνει ποιητής...

γέροντος Πορφυρίου